

Prológus

A nő letette a kávéscsészét. A harmadik volt aznap – vagy a negyedik. Pedig még csak negyed tizenegyre járt az idő. Igaz, koffeinmenteset ivott. Placebónak, ahogy szokta mondani. A számítógép képernyője idegesítően vibrált a szemébe, inkább elfordult, és kinézett az ablakon. A lábát felhajította a párkányra, kezét megnyugtatóan pihentette várandós pocakján. Öthónapos terhes volt, és már nem csak látszott a várandósság, de kezdte érezni a baba súlyát is. Egyre többet meg kellett állnia, leülni, pihenni, vagy csak felpolcolni a lábait. Mint most is, a várakozás idejére.

Kopogtattak.

– Gyere!

Kivágódott az ajtó, és az osztály egyik nyomozója állt a küszöbön. Borostás volt, szemei körül karikák virítottak, és ugyanazt az inget viselte, amit a nő előző délután látott rajta. Nem csoda. Éjfélig bent körmölték az elmaradt papírmunkát, aztán meg jött a telefon, és irány a városszéli kis ház.

– Végeztetek a helyszínen? – kérdezte a nő, Kárpáti Tekla, a Budapesti Rendőr-főkapitányság őrnagya.

– Igen. Már pakolnak a fiúk. Sajnos a dokira három órát kellett várni.

Tekla megértően bólogatott. Ezen a héten egyetlen olyan rendőrorvos volt csak ügyeletben, akinek elhitte volna, ha azt mondja, ezt az embert nem felakasztották, hanem saját maga vetett véget az életének. Nem csoda, ha szerencsétlen néha késik.

– Meghoztátok az embert?

A nyomozó egy pillanatra kinézett a folyosóra.

– Meg. Hozzuk is be?

– Mindjárt. Milyen?

– Mit akarsz tudni?

– Mindent. Az utolsó ügyeletemet töltöm, a doki jövő héttől kiírt betegállományba. Hajnali ötkor berendeltek, azóta itt ülök, és nem tudok semmit.

– Aha – vakarta meg a fejét a kolléga.

– Egyáltalán ő volt az?

– Ő hát. Merő vér volt a ruhája. Mi öltöztettük át, hogy le lehessen foglalni azt, ami rajta volt.

– Eszköz?

– Baszd meg... Kisbalta.

– Jézusom... az áldozat... tényleg?

– Tényleg – bólintott komoran a férfi, és úgy látszott, egy másodpercre el is sápadt. –

Tényleg. Szar meló ez.

– És mit mondott? Miért?

– Nem mond semmit ez az állat.

– Hogyhogy semmit?

– Tomival hoztuk be, és próbáltunk beszélni vele, de egy szót sem szólt. Csak bámult kifelé az ablakon.

– Ugye nem...? – kezdte Kárpáti őrnagy óvatosan, de a kollégája leintette.

– Nem. Senki sem bántotta. Még hozzáérni sem akartunk volna, ha nem muszáj betenni a kocsiba.

– Értem.

– Nos? Jöhet?

– Persze – intett a nő. – Hozzátok csak be.

A nyomozó kifordult a folyosóra, és odaintett a társának. Ketten együtt betuszkolták az irodába a férfit, és lenyomták az asztal előtt álló, már négy órával korábban odakészített székre.

Tekla átcúsztatott az asztalon egy bilincset.

– Tegyétek rá az enyémet.

A nyomozók gyorsan kicserélték a karperecet, aztán várakozóan pillantottak rám.

– Még valami?

– Nem tudok semmit – mondta a nyomozónő szelíden. – Csak pár szót beszélünk. Kéne legalább egy jelentés, hogy mi történt...

– Mindjárt elmondom...

– Írásban. Az megmarad, a szó meg elszáll – mosolygott rájuk.

Morózus hangulatban voltak, és Kárpáti őrnagy nem is csodálkozott rajta. Nem aludtak semmit egész éjjel.

– Meglesz. Átküldöm mailben.

A nyomozó az asztalra dobta a férfi irattárcáját, és búcsút intett, majd az ajtó felé indult. A nő várakozón nézett a másokra is, mire a Tamásnak nevezett nyomozó elhúzta a száját, aztán még egyszer lenézett a széken ülő alakra és belerúgott a szék lábába. A férfi megrezgett ugyan, de csak nézett maga elé.

– Rohadj meg! – sziszegte a nyomozó. – Az ilyenek miatt találták ki a halálbüntetést.

– Tomi – szólt rá halkán Tekla. – Innentől már az *enyém*. Menjetek. Kell az a jelentés.

- Még csak egy tetves szót sem szól ez a vadállat!
- Menjetek!
- Nem jutsz vele semmire. Konok személtáda...
- Tűnés innen!!!
- Jól van, na! – morogta, és végre kiment az irodából.

Az őrnagy felkelt, és becsukta mögöttük az ajtót, azután megkerülte az íróasztalt, és visszaült a helyére. Egy ideig tanakodott, ne húzza-e inkább közelebb a széket a fickóhoz, hogy ne tornyosuljon közöttük sáncként az íróasztal, de aztán úgy döntött, nem teszi. Nem baj, ha érzi a különbséget. Bár ahogy elnézte, most még az is komoly feladat lesz, hogy egyáltalán áttörje a hallgatás burkát.

A megbilincselte fogoly láthatóan nem ezen a világon járt éppen.

Negyvenöt év körüli, átlagos férfi volt. Szőrös, vékony, inas karja tehetetlenül lógott ki a piros csíkos póló ujjából. Csuklóján valahogy aránytalanul nagynak tűnt a bilincs. Körömágyát sötét, majdnem fekete kosz borította. Nem kellett alaposabban szemügyre venni, ahhoz, hogy Kárpáti őrnagy tudja, megalvadt vért lát. A férfin egy kifakult farmernadrág volt, lábait edzőcipőbe bújtatták, melyekből valaki már kihúzta a fűzöt.

Feljebb kúszott a nő tekintete. Alapos hajvágásért kiáltó hajzat, vastag borosta, beesett, mély árkokkal szabdalt arc, sötét karikák a szem alatt. Még ilyen távolságból is érezte az olcsó bor szagát, ami a fogoly minden pórusából áradt.

Magába roskadtan ült, a kezén feszülő bilincsre meredt, de Tekla úgy érezte, a férfi talán nem is látja őket.

A nyomozónő maga elé húzta a férfi tárcáját, és átpörgette a zsebeket. Megnézte az igazolványát, és a kezébe akadt egy családi fotó. Évekkel korábban készülhetett. A szemben ülő férfit látta rajta – jólfésült kivitelben. Térdén barna kislány, mellette komoly képet vágó nagyfiú, oldalán egy csinos asszony. Egy normális család – az alkohol előtt. A válság előtt.

Elfojtott egy sóhajt és mindent visszapakolt a tárcába. Felállt, a mosdóhoz ment, és megtöltött egy poharat vízzel. A férfi elé tette az íróasztalra.

– Kér egy pohár vizet?

Nem kapott választ.

– Esetleg egy kávét?

Hagyott neki egy percet, de az semmi jelét nem adta, hogy egyáltalán meghallotta volna, amit mondtak neki. A nő vállat vont, és a termoszból megtöltötte a csészéjét. Már mindegy volt, hogy négy vagy öt. Hátradőlt a széken, és bár nem dohányzott, most mégis egy cigarettát tett a

szája sarkába. Nem gyújtotta meg. Máskor ebben a helyzetben így tett volna, de most ott volt a baba.

– Egy cigit?

Végre megrezdült a férfi szájának a sarka, kissé feljebb emelte a fejét, most egyenesen a nő szemébe nézett. Az megborzongott a tekintetétől. Semmi vérfagyasztó nem volt benne – csak szenvedés. Irgalmatlan szenvedés.

Átcsúsztatott egy szálat az asztalon, és mellé lökte a gyufát is. A férfi remegő kézzel elvette a cigarettát, és nagy nehezen rágyújtott. A gyufásdobozt zsebre akarta tenni, de az őrnagy megcsóválta a fejét.

– Dobja csak az asztalra.

– Nem akartam ellopni – szólalt meg rekedten a fogoly. A hangján érződött, hogy hosszú órák óta nem nyitotta ki a száját. A nyelve odatapadhatott a szájpadrólásához.

– Tudom – bólintott Tekla, és a fiókba hajította a gyufát. A pohár vízre mutatott: – Nem akar mégis inni egyet?

A férfi némi hezitálás után felemelte a poharat és lassan megitta az egészet.

– Köszönöm.

– Nincs mit. Ha kér még, szóljon.

A tekintete nem lett tisztább, de most egyenesen a nő szemébe bámult.

– Miért csinálja ezt? – kérdezte végül.

– Mit?

– Normálisan beszél velem.

– Eddig nem szóltak magához normálisan?

– Maga nem zsarú?

– Dehogynem.

– A többiek majdnem megöltek.

– Bántották?

– Nem. Csak a szemükkel.

– Nekem nem ez a dolgom.

– Micsoda?

– Ítélni.

– Akkor mi a maga dolga?

– Hogy meghallgassam.

– Vallatni fog?

– Nem szokásom. Meghallgatom. Amit mond, azt meg leírom.

– Nem akarok semmit mondani – zárkózott be újra és beleszívott a cigarettába. A hamu a szőnyegre hullt, de Tekla nem szólt rá.

A számítógép pittyegett, e-mail érkezett. Kárpáti őrnagy fél szemmel odanézve megnyitotta. A nyomozók küldték meg a jelentést. Slendrián munka volt, de ez általában így szokott lenni, ha fáradt és unott embereket akarnak munkára bírni, akik lélekben már a munka utáni sörözésen agyalnak. Gyorsan átfutotta az egyoldalmi szöveget, miközben újabb cigarettát gurított oda a férfinak. Mire végzett az olvasással, verejték ütött ki a hátán. Örült, hogy nem volt kint a helyszínen, de már előre félt attól, amikor majd meg kell néznie az ott készült fotókat. Felnézett. A férfi a semmibe révedve ült. A nyomozónő érezte, hogy kisiklik a kezéből, a nehezen felnyitott ajtó bezárulni készül. Váltott.

– Nem éhes?

– Nem.

– Mikor evett utoljára?

– Tegnap reggel.

– Mit?

– Rántottát.

– Mennyit?

– Négy tojásból... Miért?

– És ivott is?

– Igen. Egy felest.

– Pálinkát?

– Azt.

– Azután mit csinált?

– Szereltem a fűnyírót. Délig.

– Ebéd?

– Nem volt. Megjött a postás... – elhallgatott.

– És?

– Levelet hozott. A bíróságról.

– A felesége? – használta fel Tekla az e-mail első információját.

– Utolsó tárgyalás – bólintott.

– Hogy állt a dolog?

– A gyerekek nála maradnak, a ház eleve az övé – mélyről jövő sóhaj szakadt fel belőle.

– Mekkora?

– Zolika tizenhat, Kata tíz.

- Tehát nem ebédelt? – ugrott vissza a nő az időben.
- Nem volt étvágyam.
- Ivott?
- Igen.
- Mit?
- Bort. Vagy három-négy litert... nem számoltam.
- Meddig iszogatót?
- Már sötét volt.
- Az asszony?
- Elment. Nem tudom, hol járt. Gondolom, a szeretőjénél.
- A gyerekek?
- Kata hazajött az iskolából. Tanult, megérkezett a barátnője, közben megjött Zolika is.

Aztán megvacsoráztak. Kata lefeküdt, Zolika meg átment a barátnőjéhez.

- És maga?
  - Ültem a verandán.
  - És ivott – ez nem kérdés volt.
- Bólintott.
- Meddig maradt ott?
  - Nem tudom.
  - Mikor döntötte el?
  - Közben. Egyszer csak bementem. A fejsze ott volt a verandán.
  - Odakészítette?
  - Ott maradt. Gyújtóst vágtam.
  - Felvette?
  - Igen.
  - Azért? – kockáztatta meg a nyomozónő a kérdést.
  - Nem tudom. Talán.
  - Aludt már?

Idegesen beleszívott a cigarettába. Nem szólt.

- *Aludt már?* – ismételte a nő nyomatékosan.

Ez a kérdés valahogy hihetetlenül fontos volt számára.

- Aludt... – Tekla hirtelen furcsa megkönnyebbülést érzett. A férfi halkán folytatta: – Aludt. Odaültem az ágya szélére. A fal felé fordulva aludt... Istenem...
  - Meddig ült ott?

- Percekig... órákig... nem tudom.
- Hányszor ütött?
- Kétszer... jaj... kétszer biztosan... talán háromszor...

Csend támadt. Tekla nem akarta megzavarni. Egy perc múlva magától folytatta.

- Felkeltem. Csak néztem a vért a falon.
- Mit akart?
- Elintézni mindent.
- Zolikát is?
- Igen.
- A nejét is?
- Őt is... szerettem. Ne legyen másé.
- És miért nem folytatta?
- Elaludtam.
- Elaludt?
- Részeg voltam. Zolika keltett. Rugdalta a hátam és azt üvöltötte, mit tettél?! Aztán

jöttek a rendőrök.

Hosszan néztek egymás szemébe.

- Most kér egy kávét?
- Ha ad.

Töltött neki egy pohárral. A fogoly nem vette el, csak nézett a nőre.

- És most?
- Szépen leírjuk, amit elmondott... Rendben?
- Rendben.
- Jól van – mondta Tekla halkán. – Próbáljon megnyugodni, és átvesszük még egyszer.

Maga elé húzta a billentyűzetet, és a képernyőn megjelent egy üres jegyzőkönyvsablon.

A szeme sarkából látta, ahogy a férfi elnyomja a cigarettát. Elé lökte az egész csomagot.

- Vegyen, ha kér.
- Köszönöm... Nem vet meg?
- Lényegtelen a magánvéleményem.
- Tehát megvet.

Kárpáti őrnagy habozott. Nem akarta megtörni a varázst. Valamiért mégis úgy érezte, hazudni sem lett volna jó. Ennek az embernek most nem.

- Meg – bökte ki végül.
- Akkor miért...?

– Mert tudom, hogy már megkapta a büntetését.

A férfi lehajtotta a fejét.

– Meg... Maga tudja? Maga már... volt már dolga hasonló... emberekkel?

– Volt.

– Hogy lehet ezt... hogy lehet ezt elviselni?

– Őszintén?

– Őszintén.

– Sehogy. Mindegy, mennyit fog mondani végül a bíró: maga életfogytiglant kap.

Akármennyire is ítélik, sosem fog kijönni...

A fogoly hátradőlt a széken, a nyomozónő szemébe nézett, és lassan bólintott. Mindketten tudták, mit jelent ez. Tekla látta, hogy a barázdált arcon könnyek csorognak végig.

– Jaj... édes kicsi kincsem...

A férfi a kezébe temette az arcát.

Kinyílt az ajtó és az előbbi nyomozó, Tamás dugta be a fejét.

– Átveszem, Tekla. A főnök hívat.

– Frászt! Ez most fontos.

– Menj. Nem én találtam ki.

– Dehogy megyek, hacsak nem valami eget rengetően nagy dolog...

A nyomozó a háta mögé bökött az ujjával.

– Eget rengetően nagy dolog. Na, indulj! Várnak rád.

Miközben Kárpáti őrnagy végigsietett a folyosón, azon morfondírozott, mi lehet egy gyermekgyilkosságnál is eget rengetőbb...